

Evocació de Mossèn Geis

A mena de carta

noblidable Mn. Geis:

Us escric aquesta carta –la primera que us he dirigit en la vida– perquè el passat dia 29 de gener, a la Fundació Bosch i Cardellach, vaig llegir la ponència d'ingrés com a membre numerari, la qual fou contestada per l'amic Josep Torrella, qui també us al·ludí. Va coincidir precisament amb motiu de l'onzè aniversari del vostre traspàs a Allà, des d'on podeu observar les coses que es fan i es desfan en aquest nostre terror... Fou una ponència pensada per aquesta ocasió. Vaig posar-hi tota la meva bona voluntat, però sobretot vaig voler expressar l'afecte que sempre us he tingut. Un afecte que el temps no ha esborrat. No pot esborrar-se perquè és molt profund, molt arrelat amb mi. Els solcs que vau deixar-me han quedat ben marcats.

Vaig voler posar una fotografia que us féu Florenci Rial, ampliada, la qual va presidir l'acte. Van assistir moltes persones que havien gaudit de la vostra amistat. Tots us vam evocar de paraula i de pensament... Crec que fou un acte molt emotiu.

Havia demanat a la gentil Núria Candela que col·laborés en aquest acte i ens va recitar una selecció de poemes vostres amb aquell seu dir que fa emocionar.

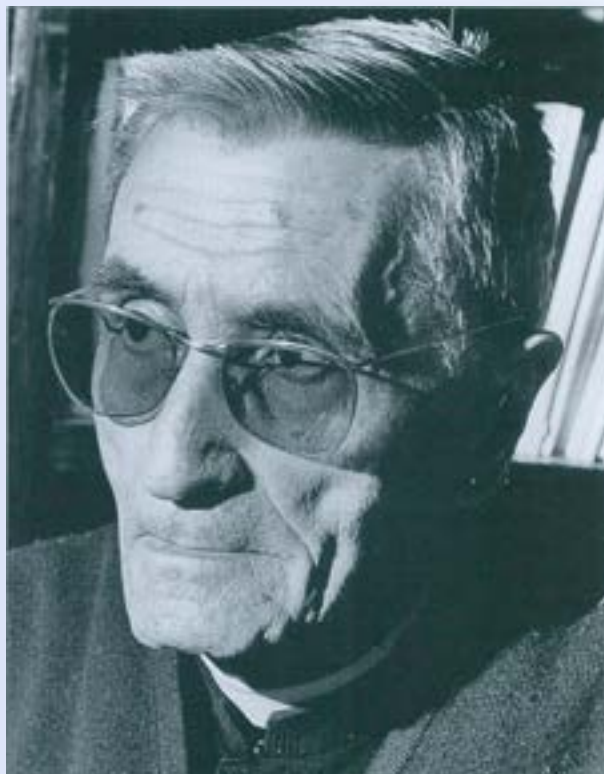
Us ho explico, però per altra part no sé per què, tota vegada que vós hi éreu present en imatge i en esperit. I així ho vaig dir.

Vaig evocar algunes vivències compartides amb vós; també algunes anècdotes; vaig citar noms i cognoms de velles i bones amistats amb els quals us unien afectius lligams.

No cal fer una ressenya ni una crònica d'aquest acte –Evocació de Mossèn Geis–. He fet aquesta breu carta oberta, tan oberta com ho fou la nostra amistat...

Vostre per sempre,

Joan Cuscó

A la memòria de Mn. Camil Geis (11è aniversari de la seva mort)

Se senten campanes... que trist és llur so!
Va morir un poeta, un home molt bo.
El seu sacerdoci l'omplí totalment;
feia bones obres... ho sap tanta gent!
Al Cel l'esperaven tots els serafins,
entonant alegres, els cants més divins.
I –crec– deferència li deuriem dar...
músic per excel·lència, l'orgue deu tocar.
Hi haurà un cor d'arcàngels
–tots hi voldran ser–
cantant les grans obres que aquí ell va fer.
Nosaltres, pregàries tots li dediquem:
la seva figura –humil– no oblidem!

Maria Teresa Cabané